

PAVEL HORÁK

MODLEME SE

PAVEL HORÁK

MODLEME SE

...pro přátele...

„Ukažte mi jediného, kdo nezhřešil.

Plivnu na něj.“

Allan Poutník, v *hněvu*

MODLITBA

MODLITBA

Svatá Marie matko Boží,
přestaň lkát píseň slabých,
zocel nás,
pohlad' nás,

polib nás.
(Měkce.)

TRÝZNĚNÍ

Neviděl svoji krásu

uvnitř

(v chladném svitu)

rozložil mysl v tisíc slov

(na okrajích roztřepených jako díra po kulce)

ostrých

bolestivých

abstraktních

temných.

Z HŮRY

Slyším je volat,
(hlas z nebes nad hlavou)
ne
nemohu zde déle pobývat.
V tomhle chrámu.
(Tolik rozlehlém)
V tomhle prostoru.
(Tolik zakouřeném kadidlem.)
Tak dlouho.

MONOTÓNÍ

Ty zvony!

(V kostelní věži.)

Ty vyvádějí!

(Jako kdyby se splašily.)

TEN, JENŽ VŠE VIDÍ

Ukrytý
za sloupovím
(mlčenlivý)
na podstavci
ze starého dřeva
(probodnutý)
s rámusem vysoko nad hlavou,
s hlavou nakloněnou k boku,
v modlitbě,

ponížený.

MLČKY

Nepatrně,
neskutečně nepatrně,
jen jako mrknutí oka,
zahlédnu

tvář

nepohne se jí jediný sval,
nehne ani brvou,
tak dokonalá,
jasná,
mlčenlivá.

Myslím, že mě špehuje.

KAŽDÝ DEN...

Pokud zůstanu na kolenou,
s tichou modlitbou,
odhalený
(uvnitř)
v extázi
poblázněný,

budu blízko tak
(k nebesům)
jak si myslím?
Tak vysoko?
Šťastný?

UVNITŘ

Kajícný.

V modlitbě.

(Se semknutýma rukama.)

V NAPĚTÍ

Nemohu se nabažit těch strnulých pohledů

Panny Marie,

Ježíše Krista

a všech těch andělíčků,

ušlehaných

z hladkého mramoru,

ztracených,

chladných.

(Nepřítomných.)

Se sladkými úsměvy.

OBČAS KAŽDÝ ODHALÍ SVOJI CHYBU

Kdysi jsem objevil starý negativ.

Byla na něm tvář

(otisknutá v temnotě)

ty ostré rysy

(bez citu)

ústa protažená do úsměvu

(tolik krásná)

věřil jsem, že je božská...

...mýlil jsem se.

OBČAS TO TAK JE

Občas se všechno stáčí v elipse,
občas zrní obraz za očima
(vlivem gravitace)
občas chybí pohyb v čase,
bzučení vzadu v hlavě,
monotónní,
tolik dlouhé,

občas se to děje.
A nechápeme proč.